

Globok in zaupljiv pogled, ki ga ne pozabim, mi je pričal, kako živo zaupa oče molitvi svoje blage Milke.

»Kaj pa naš Jožek? Gospod, skrbite zanj, kolikor morete. Mama ne more vsega; saj veste, bolehnaja je. Hvaležen vam bom.«

»Oče, bodite brez skrbi.«

Taki-le so bili naši pogovori, ko so odhajali očetje v vojno službo.

Ob slovesu, dol čez ljubljansko polje smo se takrat vozili, izpregovori še eden: »Gospod, povejte našim otrokom, da bomo vedno nanje mislili. Naj divja okrog nas vihar, naj se vsled bojnega groma stresa zemlja, naša srca bodo doma pri otrocih. Da bi bil srečen dom, da bi bili srečni naši otroci, zato odhajamo. Povejte našim otrokom, naj se nas zato spominjajo v svojih molitvah.«

To storim danes, ko vas vprašam: Otroci, ali molite za svojega ata? Ali se ga spominjate pri angelski mizi?

Blagor vam, če to delate. Kako veseli bode, ko pride čas vrnitve, ko se bodo vračali vaši očetje ...

I. E. Bogomil.

Naši vojaki.

Nsako jutro, točno ob devetih, prikoraka v šolo četa vojakov. Uro daleč prihajajo; lepo in složno. Kdo bi jim branil? Ob določenem času se oglasi trobenta, znamenje, da se zberó. Imajo namreč »hornista«, ki jih kliče, kadar je čas na pot.

In kakšna je njih oprava? Marsikateri izmed čitateljev se bo znabiti prezirljivo nasmehnil našim vojakom. A pomisliti mora, da so to sinovi preprostih kmetov in kočarjev. Njim ne prinaša svetí Miklavž svetlih sabljic, ličnih puškic in vojaških čepic. Zadovoljni in srečni so naši otroci, če jih obdaruje z orehi, suhim sadjem in par jabolki. Sladčice so že nekaj izvanrednega pri njih. Da bi jim starši omislili igrač,

kakršne se vidijo po mestnih izložbah, o tem ni govora. Otroci naši nimajo pojma o takih potratih.

Vendar mladim junakom veselja žaré zdrava lica, in jim sije radost iz oči, ko korakajo oboroženi s težkimi, doma izdelanimi puškami in bajoneti. Poveljnik ima opasano sabljo. Četa ima tudi sanitejca, ki koraka navadno zadnji in ima na rokavu bel trak z rdečim križem.

In vse to so si dečki sami naredili. Puška ima celo prožno pero. Kadar ga vojaček sproži, zleti lesen zamašek po cevi.

Okrog pasu nosijo naši vojaki vrvico. Spredaj ima na vrvici vsak po dvojce cigaretnih škatelj, v katerih hranijo lesene zamaške, patrone. Ob strani pa jim visi bajonet, ki je tako prirejen, da ga lahko potegnejo iz nožnice in nasade na puško. Nekaj se jih ponaša celo z okrvavljenim koncem. Pobarvali so ga z rdečo barvo.

Na hrbtu nosijo naši vojaki ali svoje lesene šolske torbice, ali pa narejene iz domačega platna. Na glavi so seveda raznovrstna vegasta pokrivala. A vsak ima spredaj prišito svetinjico, prav kakor so videli pri vojaki.

Poveljnik jim je največji, dvanajstletni Matevž, ki nosi tudi sabljo. Ubogajo ga na vsak migljaj. Zapoveduje jim rezko in kratko, a pomislite — v jeziku, kakor je pač slišal od vojakov. Včasih je nastal med šolarji na poti iz šole in v šolo tudi kak prepir. Temu je morda ušla sivka na sosedovo senožet, in se je nad njim sosedov sin malo pohudoval. Tam sta se pa znabit zopet dva sporekla o tem, kateri izmed njiju pase več živine. Sami gospodarski prepiri! A sedaj vlada med vojaki sloga in edinost. Čim več jih je, tem ponosnejše in enakomernejše korakajo.

Zaničljivo in po strani bi znabit pogledal kak mestni otrok to četico v preprosti, zakrpani obleki, v velikem, nerodnem obuvalu, poleti pa so še bosí. A naši korenjaki ne bi menjali z lepo mestno suknjico, svetlimi, ozkimi čevljički in ličnim pokrivalcem.

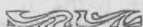
Preprosti so naši pastirčki, sinovi narave, čvrsti, veseli in zadovoljni. Nežnega negovanja mamice, kakor

mestni otroci, ne poznajo. Zgodaj se privadijo resnosti življenja. Žuljava roka očetova in materina dela zanje od ranega jutra do poznega večera. Domača hiša jim je dom sreče. V njej dorastejo krepki in čili po telesu, zdravega, bistrrega duha in preproste, bogoljubne duše. Li ni postalo izmed kmetijskih sinov že mnogo učenih, velikih mož? Močnih in krepkih, srčnih in zvestih vojakov daje domovini uprav kmetiški rod. —

In naši mladi vojaki? Svesti so si svoje krepkosti. Ponosno zro že sedaj v bodočnost, ko bode mnogi izmed njih služil cesarju in domovini. In zato jim tolikrat zadoni iz močnih grl:

»Ko bomo pa kedaj dorasli,
železo bo, kar zdaj je les,
ko bodo drugi krave pasli,
junaki bomo mi zares!«

Fr. Zupančič.

Pomladanja.

Prikukala trobentica: Ku-kuk!
in zvonček vesel . . .
Jaz sem privzdignil klobuk
in v polje zletel . . .

Trava je zelenela
in plug je oral,
ptičica je pela
in solnček sijal . . .

Nabral sem cvetic za trak
in solnca poln obraz
in ptičic glas
in nov, ves poskočen korak.

Fr. Bevk.

